

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 18. března 2021, v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Jelínka a soudců Mgr. Zuzany Vladykové a JUDr. Markéty Langerové odvolání **obžalované Markéty Ch., narozené xxx a poškozené Zity D., narozené xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 12. 11. 2020, č. j. 2 T 78/2019 – 228, a rozhodl

takto:

I. Z podnětu odvolání obžalované Markéty Ch. **se** podle § 258 odst. 1 písm. d), e), f), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek **zrušuje** ve výrocích o trestu, o přiměřené povinnosti a přiměřeném omezení vyslovených podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku, o ochranném léčení a o náhradě škody a o náhradě nemajetkové újmy v penězích ve vztahu k poškozené Zitě D. vyslovených podle § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 trestního řádu a za splnění podmínek § 259 odst. 3 písm. b) trestního řádu **se nově rozhoduje** tak, že se u obžalované Markéty Ch. podle § 47 odst. 1 trestního zákoníku **upouští od potrestání** za současného uložení ochranného léčení psychiatrického v ambulantní formě podle § 99 odst. 1 trestního zákoníku.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaná **povinna** zaplatit poškozené Zitě D., narozené xxx, bytem xxx, na náhradě nemajetkové újmy v penězích částku 24 551 Kč spočívající v bolestném.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu **se** poškozená Zita D. **odkazuje** se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu **se** poškozená Zita D. **odkazuje** se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.

II. Podle § 256 trestního řádu **se** odvolání poškozené Zity D. **zamítá**.

Jinak zůstává napadený rozsudek **nezměněn**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Přerově (dále jen „okresní soud“) ze dne 12. 11. 2020, č. j. 2 T 8/2019 – 228, byla obžalovaná Markéta Ch. (dále jen „obžalovaná“) uznána vinnou jednak přečinem výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a jednak přečinem ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, kterých se dopustila tím, že dne 5. 4. 2019 v době kolem 9:30 hodin ve vestibulu vlakového nádraží na Husově ulici v Přerově v přítomnosti dalších osob, po předchozí slovní rozepři fyzicky napadla poškozenou Zitu D., nar. xxx, tak, že poté, co do ní poškozená strčila při úklidu vozíkem se svými pracovními pomůckami, Markéta Ch. poškozenou opakovaně udeřila dlaní do obličeje a pěstí do zad, do hlavy ji udeřila i peněženkou a současně jí vyhrožovala zabitím, když se poškozená začala aktivně bránit těmito úderům, tak ji Markéta Ch. opětovně udeřila pěstí a peněženkou do hlavy a zad, uchopila ji za vlasy a hlavou poškozené takto v úchopu za vlasy udeřila o zeď, v důsledku čehož poškozená upadla na podlahu, čímž poškozené způsobila otřes mozku, oděrky v obličeji s bolestivostí krční a bederní páteře a hlavy, tato zranění si vyžádala lékařské ošetření s nemocniční hospitalizací do 7. 4. 2019 a následné léčení s vystavením pracovní neschopnosti, tato zranění poškozenou výrazněji omezovala v jejím běžném způsobu života po dobu cca 7 týdnů bolestivostí hlavy, páteře, závratěmi, nevolnostmi a psychickými obtížemi.
2. Za tyto přečiny byla odsouzena podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, § 43 odst. 1 a § 58 odst. 1 trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku byla stanovena zkušební doba v trvání 1 roku a 6 měsíců. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku bylo obžalované uloženo, aby v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil a možností nahradila škodu způsobenou přečiny a zdržela se násilného jednání vůči jiným osobám. Podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku jí bylo dále uloženo ochranné léčení psychiatrické v ambulantní formě. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu zavázal soud obžalovanou, aby zaplatila poškozené Zitě D., narozené xxx, bytem xxx, na náhradě nemajetkové újmy částku 30.011 Kč, na náhradě škody částku 9.337 Kč a na náhradě škody poškozené Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR, IČ 47114304 se sídlem Praha 3, Vinohradská 2577/178, částku 24.651 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená Zita D. odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku podala odvolání, do všech jeho výroků, obžalovaná Markéta Ch. a do výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy v penězích poškozená Zita D.
4. V písemném odůvodnění opravného prostředku obžalovaná, prostřednictvím obhájkyně JUDr. Aleny Urbánkové, uvedla, že incident proběhl jinak, než je uvedeno ve skutkové větě napadeného rozsudku. Obžalovaná si chtěla na vlakovém nádraží v Přerově koupit v kávomatu kávu. Údajná poškozená jí začala nejdříve radit, jak má s kávomatem zacházet, poté jí řekla, že je „šlapka“, a to jen proto, že byla hezky oblečená. Z tohoto důvodu mezi nimi došlo k hádce. Poškozená k ní přijela s uklízacím vozíkem, kterým ji, pravděpodobně, nešťastnou náhodou přejela, a způsobila jí modřinu na palci. Vzhledem ke svému zdravotnímu stavu, který vyplývá ze

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Gráblová.

znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, se obžalovaná velmi rozčílila a došlo mezi nimi k několika fackám. Jednoznačně však vyloučila, že by údajnou poškozenou chytala za vlasy nebo jí udeřila dlaní do obličeje, pěstí do zad a peněženkou do hlavy. Není také pravdou, že by jí vyhrožovala zabitím. Při vzájemném požd'uchování najednou paní D. omdlela, čímž si pravděpodobně způsobila odřeniny v oblasti obličeje. Ještě předtím ji paní D. přisunula ke zdi a tam ji fackovala, počet úderů si obžalovaná nepamatovala. Při tomto vzájemném napadení si zranění nezpůsobily. Na místě incidentu nebyla žádná osoba. Svědkyně Hana K., která pracuje v pokladně Českých drah, nemohla podle obžalované skoro nic vidět, protože mezi pokladnou a kávomatem je obrovský sloup. Zřejmě vypovídala na základě toho, jak jí události byly popisovány paní D. a nikoli na základě toho, co skutečně viděla.

5. Svědkyně Dagmar G., která v tu dobu byla jako cestující ve vestibulu, hovořila o tom, že se strhla bitka, ale rozhodně nepopisovala děj tak, jak je uvedený v napadeném rozhodnutí. Svědkyně si nepamatovaly, že by měla obžalovaná v ruce nějaký předmět, čímž fakticky vyloučily, že by udeřila paní D. peněženkou. Ta k věci uvedla, že se s obžalovanou začala bavit na základě toho, že jí doporučovala úhradu platební kartou, namísto platby v hotovosti. Připustila, že ji omylem „šmírla“ vozíkem a poté mezi nimi došlo k potyčce. Uvedla také, že dala obžalované asi tři pohlavky. Její výpověď shledala obžalovaná nepravdivou.
6. Ve znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, znalec konstatoval, že obžalovaná trpí nízkou frustrační tolerancí a má pohotovost k agresi při sebemenším důvodu, neboť trpí epileptickými záchvaty, při kterých dochází k akutní změně chování. Nejčastější poruchou osobnosti u nemocných s epilepsií je právě emočně nestabilní porucha osobnosti. Od 10 měsíců věku je léčena pro farmakorezistentní epilepsii. Má četné epileptické záchvaty, jejichž následkem jsou mnohočetná zranění. V uvedený den touto poruchou trpěla. Znalec dospěl k závěru, že je obžalovaná pseudopsychopatickou osobností s obrazem emočně nestabilní poruchy s impulsivními rysy. Jde o trvalou odchylku ve struktuře osobnosti, která se projevuje sklonem k impulsivitě až k výbuchům hněvu nebo zuřivosti. To je také jeden z důvodů, proč mezi obžalovanou a paní D. došlo k vzájemné potyčce, neboť místo toho, aby si jejich vulgárních nadávek nevšímala, začala se ihned bránit. Měla tedy za to, že nebylo možné učinit na podkladě provedeného dokazování jednoznačný závěr o její vině, a proto navrhla, aby krajský soud zrušil rozsudek okresního soudu a sám rozhodl tak, že se obžalovaná Markéta Ch. v plném rozsahu podle § 226 písm. a) trestního řádu obžaloby zprošťuje.
7. Poškozená Zita D. v písemném odůvodnění opravného prostředku, podaného prostřednictvím zmocněnce Bc. Radka S., uvedla, že nebyla ani částečně uspokojena se svým nárokem na odčinění tzv. další nemajetkové újmy za vytrpěné duševní útrapy, který uplatnila ve výši 70.000 Kč a dále jí byla přiznána na náhradě škody spočívající v náhradě ušlého výdělku pouze částka 9.337 Kč, když ohledně zbývajících částí tohoto nároku ve výši 45.503 Kč ji soud odkázal na řízení občanskoprávní.
8. Poškozená se neztotožnila s odůvodněním rozsudku soudu prvního stupně stran další nemajetkové újmy, spočívajícím v tom, že informace, které měl při rozhodování k dispozici, nebyly v takové kvalitě či množství, aby na jejich podkladě bylo možno její duševní útrapy řádně objektivizovat. Poškozená měla naopak za to, že měl okresní soud v řízení k dispozici dostatečně obsáhlé penzum poznatků pro to, aby jí mohl částku 70.000 Kč či alespoň určitý základ tohoto nároku přiznat, a to podle zásad slušnosti ve smyslu § 2955 občanského zákoníku. Ve své svědecké výpovědi i v písemném podání věcně popsala, jaký dopad mělo na její život napadení obžalovanou. Soud měl dále k dispozici propouštěcí zprávu Psychiatrické nemocnice v Kroměříži, zdravotnickou dokumentaci a znalecký posudek č. 516/2019 MUDr. Aleše Kuči. Ze všech těchto důkazů bylo tak možné čerpat dostatek informací ohledně duševního strádání poškozené. Pokud soud dovodil, že zhoršený psychický stav poškozené mohl být zapříčiněn i jinými faktory, než napadením obžalovanou, namítla, že autonehoda, bolestivost páteře nebo údajné nadužívání alkoholu nejsou

faktory, které by se dominantním způsobem mohly podílet na útrapách, a to zejména v kontextu s tím, že tyto útrapy ji donutily k hospitalizaci na psychiatrii v Kroměříži v délce 17 dnů.

9. Charakter útrap byl poškozenou jasně popsán (třes rukou, divoké sny, lekání, únava atp.), kdy jejich jmenovatelem byl zcela zjevně psychický otřes z nečekané brutality jednání obžalované, zejména pak fakt, že byla napadena zezadu a za užití úderů hlavy o sloup, což vedlo až k jejímu bezvědomí. Poškozená nesdílela názor soudu, dle kterého byla její hospitalizace poměrně krátká. Naopak byla toho názoru, že již samotná „ústavní“ léčba na psychiatrii svědčila o vyšší intenzitě duševních potíží. Ze všech citovaných důkazních pramenů bylo dle názoru poškozené možno si učinit dostatečně konkrétní obraz o intenzitě vytrpěných duševních útrap. Poškozená v této souvislosti odkázala na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 1400/2015 ze dne 16. 12. 2015, z něhož vyplývá, že pokud soud v trestním řízení má dostatek podkladů, musí rozhodnout o nároku poškozeného takovým způsobem, jakým by rozhodoval civilní soud. Měla tedy za to, že tento nedostatek v rozhodnutí okresního soudu by měl korigovat novým rozhodnutím odvolací soud.
10. Pokud jde o nárok na náhradu ušlé mzdy, nesouhlasila s rozhodnutím okresního soudu, který jí na místo navrhované částky 54.840 Kč přiznal toliko 9.337 Kč. Soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že při stanovení škody z ušlé mzdy vycházel ze znaleckého posudku MUDr. Kuči, který stanovil dobu léčení poškozené v souvislosti s trestným činem na 7 týdnů, a proto vyčíslil ušlou mzdu za měsíce duben a květen 2019, kdy toto období odpovídá zhruba 7 týdnům po dni 5. 4. 2019. Poškozená naproti tomu žádala náhradu ušlé mzdy za období trvající od 5. 4. 2019 do 8. 1. 2020, tj. za přibližně 9 měsíců. Poškozená měla za to, že měl okresní soud správně vycházet z celkové doby trvání pracovní neschopnosti, po kterou pobírala pouze nemocenské dávky, nikoliv jen z délky léčby, kterou stanovil znalec, a to s odkazem na ust. § 2962 občanského zákoníku. Pokud by totiž nedošlo k jejímu napadení obžalovanou, byla by, navzdory svým předchozím chronickým zdravotním potížím, pracovně činná tak, jako tomu bylo v době před předmětným skutkem. Závěrem poškozená navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek okresního soudu zrušil ve výrocích vyslovených ve vztahu k poškozené Zitě D. a nově rozhodl tak, že je obžalovaná povinna zaplatit jí podle § 228 odst. 1 trestního řádu na náhradě škody částku 54.840 Kč a na náhradě nemajetkové újmy částku 100.011 Kč.
11. U veřejného zasedání doplnil soud podle § 263 odst. 6 trestního řádu dokazování, kdy podle § 213 odst. 1 trestního řádu předložil stranám k nahlédnutí listiny spisového materiálu, a to zprávu Městské správy sociálního zabezpečení Brno na č. l. 248, zprávu společnosti xxx týkající se náhrady za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti poškozené Zity D. a vyzumívací dopis pojištěnému k pracovnímu úrazu od Kooperativy pojišťovny a dále listiny předložené obžalovanou, a to zprávu z psychologického vyšetření ze dne 7. 1. 2021 a posudek o invaliditě.
12. Zmocněnec poškozené Bc. Radek S. poté přednesl odvolání poškozené ve shodě s jeho písemným vyhotovením a učinil shodný konečný návrh. Odvolání obžalované navrhl jako nedůvodné zamítnout.
13. Obhájkyň obžalované JUDr. Alena Urbánková odkázala na obsah písemně vypracovaného odvolání, rozvedla jeho podstatné body a učinila shodný konečný návrh. S ohledem na skutečnost, že se obžalovaná domáhala svým odvoláním zproštění obžaloby, navrhla odvolání poškozené jako nedůvodné zamítnout.
14. Obžalovaná Markéta Ch. souhlasila s vyjádřením obhájkyň. Dále uvedla, že paní pokladní, u níž si kupovala jízdenku, se s ní pohádala, a proto si myslí, že na ni mohla být naštvaná. Vypovídala totiž úplně jiné věci, než druhá svědkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Gráblová.

15. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě – pobočka v Olomouci k podanému odvolání uvedla, že pokud jde o odvolání obžalované, které směřuje do výroku o vině a o trestu, jedná se pouze o opakování obhajoby tak, jak už byla učiněna před soudem nalézacím. Okresní soud zjistil skutkový děj dostatečným způsobem a jeho opis odpovídá provedenému dokazování. Nedomnívala se proto, že by bylo možno přistoupit na obhajobu obžalované, když průběh skutkového děje je zadokumentován dalšími svědeckými výpověďmi a nestojí pouze na výpovědi poškozené. Právní kvalifikaci shledala přílehavou a pokud jde o uložený trest ve výměře tří měsíců, nepovažovala jej za nepřiměřeně přísný. Ztotožnila se rovněž s délkou zkušební doby, kterou považovala za dostatečnou na to, aby se obžalovaná snažila předcházet podobným situacím, stejně tak s omezeními, aby se v průběhu zkušební doby zdržela násilného jednání vůči jiným osobám a aby uhradila způsobenou škodu. Uložené ochranné psychiatrické léčení v ambulantní formě by pak mělo obžalované pomoci se s takovými situacemi lépe vypořádávat. Pokud jde o výrok o náhradě škody, s ohledem na zjištění, která byla u veřejného zasedání provedena k důkazu, měla za to, že bude třeba, aby se jím krajský soud zabýval, nicméně nikoli z pohledu toho, že by snad měla být obžalovaná zavázána k povinnosti nahradit poškozené ještě jinou nemajetkovou újmu, ale z pohledu toho, že okresní soud neměl při svém rozhodování materiály, které má nyní k dispozici krajský soud, a to zprávu Městské správy sociálního zabezpečení Brno a zprávu pojišťovny Kooperativa. Závěrem navrhla, aby se krajský soud zabýval jednotlivými částkami, které vypočítal okresní soud a zjistil, zda neměla být poškozené přiznána náhrada škody v nižší částce. Odvolání poškozené navrhla zamítnout jako nedůvodné.
16. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu) úvodem shledal, že odvolání obžalované a poškozené byla podána oprávněnými osobami (§ 246 odst. 1 písm. b/, d/ trestního řádu) v zákonné osmidenní lhůtě od doručení opisu rozsudku a na místě, kde lze taková podání učinit (§ 248 odst. 1 trestního řádu), přičemž splňují zákonem předepsané náležitosti (§ 249 trestního řádu).
17. Odvolací soud tedy z podnětu podaných opravných prostředků přezkoumal z hledisek uvedených v § 254 odst. 1, odst. 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroků rozsudku, proti kterým byla podána odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení vydání napadeného rozsudku předcházející, přičemž dospěl k závěru, že v daném případě jsou dány odvolací důvody uvedené v § 258 odst. 1 písm. d), e), f) trestního řádu, neboť v přezkoumávané části rozsudku bylo porušeno ustanovení trestního zákona, uložený trest je nepřiměřený a rozhodnutí o uplatněném nároku poškozené není správné.
18. V řízení, které vydání rozsudku předcházelo, neshledal krajský soud žádné podstatné procesní vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva obhajoby. Nebylo tedy důvodu ke zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
19. Pokud jde o odvolací námitky obžalované směřující do výroku o vině napadeného rozsudku, těmto nelze přisvědčit. Předně nalézací soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu a provedené důkazy hodnotil jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech. Takto provedené důkazy tvoří i dle odvolacího soudu logický a ucelený řetězec důkazů svědčících zcela bez pochyb o vině obžalované. Nalézací soud dospěl ke správným skutkovým zjištěním a jeho závěry jsou logické a přílehavé. Nedošlo tedy k porušení zásady zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností a zásady volného hodnocení důkazů vyplývajících z ust. § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu.
20. Vina obžalované byla, i dle odvolacího soudu, jednoznačně prokázána výpověďmi poškozené Zity D. a svědkyň Hany K. a Dagmar G. Zranění, která poškozená utrpěla v důsledku napadení obžalovanou, byla objektivizovaná znaleckým posudkem znalce MUDr. Aleše Kuči a pokud jde o mechanismus vzniku jednotlivých poranění, tento je ve znaleckém posudku podrobně popsán a odpovídá výpovědím poškozené a svědkyň. Stran vyvrtnutí krční páteře znalec uvedl, že je vždy

způsobeno násilnou rotací krční páteře. V případě poškozené k němu mohlo dojít jedine prudkým zatažením za vlasy a cuknutím hlavy. Znalec měl za to, že ke zhmoždění týla a k otřesu mozku tak došlo způsobem uvedeným svědkyní Hanou K., tzn., že obžalovaná chytila poškozenou za vlasy a prudkým trhnutím jí opakovaně udeřila hlavou o zeď. Stejně vypovídala i poškozená. Byť byly shledány drobné rozpory ve výpovědích svědkyň, s těmito se podrobně vypořádal v odůvodnění rozsudku již okresní soud a v žádném případě se nejednalo o rozpory, které by mohly vyvrátit vinu obžalované. Stran viny tedy odkazuje odvolací soud na pečlivé odůvodnění rozsudku okresního soudu, s nímž se ztotožnil.

21. Nálezací soud pak jednání obžalované správně právně kvalifikoval jednak jako přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, neboť se obžalovaná veřejně a na místě veřejnosti přístupném dopustila výtržnosti tím, že napadla poškozenou Zitu D. a jednak jako přečin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, když poškozené úmyslně ublížila na zdraví. Ustanovení § 358 trestního zákoníku chrání klidné občanské soužití proti závažnějším útokům narušujícím veřejný klid a pořádek. Sekundárním objektem pak bývá zdraví lidí, cizí majetek, čest a důstojnost lidí apod. Ustanovení § 146 trestního zákoníku chrání lidské zdraví, tj. normální funkce lidského těla včetně řádné funkce všech orgánů.
22. Pokud jde o výrok o trestu, krajský soud se neztotožnil ani s jeho druhem, ani s jeho konkrétní výměrou, byť ji okresní soud snížil za použití § 58 odst. 1 trestního zákoníku pod dolní hranici zákonné trestní sazby. Krajský soud shledal, a to s ohledem na zdravotní stav obžalované, že jsou splněny podmínky § 47 odst. 1 trestního zákoníku, podle něhož soud může upustit od potrestání pachatele i tehdy, jestliže spáchal trestný čin ve stavu zmenšené přičetnosti nebo ve stavu vyvolaném duševní poruchou, a soud má za to, že ochranné léčení (§ 99), které zároveň ukládá, zajistí nápravu pachatele a ochranu společnosti lépe než trest. Tohoto ustanovení se nepoužije, jestliže si pachatel stav zmenšené přičetnosti nebo duševní poruchu přivodil, byť i z nedbalosti, vlivem návykové látky.
23. Provedeným dokazováním bylo jednoznačně prokázáno, a to závěry znaleckého posudku, že se obžalovaná dopustila jednání popsaného ve skutkové větě výroku rozsudku ve stavu zmenšené přičetnosti (§ 27 trestního zákoníku), neboť její ovládací schopnosti byly vlivem farmakorezistentní epilepsie a organického psychosyndromu, kterými obžalovaná trpí, podstatně sníženy. U obžalované dominuje iritabilní pseudopsychopatická osobnost s obrazem emočně nestabilní poruchy, s impulzivními rysy. Jde o trvalou odchylku ve struktuře osobnosti, která se projevuje sklonem k impulzivitě až výbuchům hněvu nebo zuřivosti. Zjevná je nízká frustrační tolerance a pohotovost k agresi při sebemenším důvodu. Projevuje se sklonem k impulzivitě až k výbuchům hněvu. Znalec v souvislosti s výše uvedeným stavem obžalované navrhl uložení ochranného psychiatrického léčení v ambulantní formě, kterým by bylo možné symptomaticky minimalizovat impulzivitu a iritabilitu, byť samotné organické postižení, ale ani temperamentové a povahové rysy nejsou léčitelné.
24. Z lékařské zprávy, kterou krajský soud provedl u veřejného zasedání k důkazu pak bylo zjištěno, že dne 7. 1. 2021 proběhlo kontrolní vyšetření obžalované v ambulanci klinické psychologičky MUDr. S., v jejíž je péči. Vyplývá z ní, že obžalovaná je dlouhodobě vedena v systematické psychologické péči a dlouhodobě užívá medikaci. Má pravidelné záchvaty, v uplynulém období jednoho roku až několikrát do týdne, v důsledku vysoké emoční zátěže a existenciálních rizik. Globální intelektový výkon celkově odpovídá extrémně nízkému pásmu. S narůstající únavou (snadná kognitivní unavitelnost) dochází k rozvoji poruch myšlení a pozornosti. Přetrvávají obtíže s predikcí následků činů a situací. Proces rozhodování a vyhodnocování reality je nepřesný a je výrazně ovlivněn impulzivitou a prudkou emoční reaktivitou. Kontakt s realitou je spíše nepřesný, myšlení zabíhavé s inhibičními prvky. Narušení se projevuje v problematické schopnosti organizace péče o vlastní osobu, zvláště v emočně podbarvených situacích. Obžalovaná je

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Gráblová.

dlouhodobě nezaměstnatelná i na chráněných pozicích. Oproti předchozímu klinicko-psychologickému vyšetření došlo k výraznému kognitivnímu poklesu. Neuropsychický deficit, který se odráží v denních aktivitách, je postupně progredující a odpovídá vážnému narušení, které se promítá do celkového fungování obžalované ve všech oblastech jejího života. V rámci řešení složitějších životních situací potřebuje podporu další osoby. I v malém emočním rozladění dochází k rozvoji panické úzkosti, záchvatovitým stavům a doprovodným agresivním projevům. Celkový výsledek psychologického vyšetření odpovídá organické poruše osobnosti s poruchami chování, s rizikem zhoršení stavu (chronický stav).

25. Z posudku o invaliditě OSSZ Ostrava ze dne 12. 2. 2021 pak bylo zjištěno, že posuzující lékař MUDr. Radek P. S. posuzoval zdravotní stav a pracovní schopnosti obžalované, přičemž dospěl k závěru, že z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu došlo s účinností od 25. 1. 2021 ke vzniku invalidity III. stupně. Míru poklesu pracovní schopnosti stanovil na 70%.
26. Jak uvedeno shora, obžalovaná se dopustila trestné činnosti ve stavu zmenšené přičetnosti, kterou si ani z nedbalosti nepřivodila vlivem návykové látky. Krajský soud dospěl k závěru s ohledem na aktuální zdravotní stav obžalované a její předchozí bezúhonnost, že ochranné léčení je schopno zajistit její nápravu a ochranu společnosti lépe, než trest. Okolnost, že byl trestný čin spáchán ve stavu zmenšené přičetnosti, nevylučuje trestní odpovědnost, nýbrž ji modifikuje a odůvodňuje zvláštní postup vůči pachateli. Zmenšenou přičetnost je třeba vzít v úvahu rovněž při hodnocení povahy a závažnosti spáchaného trestného činu. Duševní stav charakterizuje osobu pachatele a ovlivňuje míru jeho zavinění, což jsou kritéria, která spoluurčují povahu a závažnost trestného činu dle § 39 odst. 2 trestního zákoníku. Stav zmenšené přičetnosti jako okolnost, která spolupůsobila při spáchání trestného činu, vytváří zvláštní okolnost, zvláštní situaci, v níž nelze vůči pachateli postupovat vždy způsobem, který by byl účinný v obvyklých případech. Znaleckým posudkem bylo prokázáno, že se u obžalované projevil stav zmenšené přičetnosti v době spáchání trestné činnosti a měl na její spáchání vliv. S ohledem na charakter duševní poruchy obžalované dospěl krajský soud k závěru, že ji nelze pozitivně ovlivnit výkonem trestu. Tato duševní porucha podstatnou měrou negativně ovlivňuje chování obžalované a ochranné léčení je způsobilé eliminovat hrozbu opakování trestné činnosti. Z těchto důvodů tedy krajský soud zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a ve výroku o uloženém ochranném léčení a za splnění podmínek § 259 odst. 3 písm. b) trestního řádu nově rozhodl tak, že podle § 47 odst. 1 trestního zákoníku upustil od potrestání obžalované a zároveň jí podle § 99 odst. 1 trestního zákoníku uložil ochranné léčení psychiatrické v ambulantní formě.
27. Pokud jde o výroky o náhradě škody a o náhradě nemajetkové újmy v penězích, shledal krajský soud po provedeném veřejném zasedání, že výroky vyslovené okresním soudem podle § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 trestního řádu, ve vztahu k poškozené Zitě D., nejsou správné a zákonné. Z tohoto důvodu je zrušil a vyslovil je znovu.
28. Nárok na náhradu za ztrátu na výdělku po dobu trvání pracovní neschopnosti dle § 2962 občanského zákoníku je jednou ze základních náhrad uplatňovaných v případech újmy na zdraví. Tato náhrada přísluší poškozenému ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem poškozeného před vznikem škody a tím, co bylo poškozenému vyplaceno v důsledku újmy na zdraví (zejména náhrada mzdy či platu a nemocenské dávky). Právo na odškodnění ušlého výdělku vzniká poškozenému, který je následkem utrpěné újmy na zdraví v pracovní neschopnosti, a to za období do ukončení této pracovní neschopnosti. Zjištění rozsahu poskytovaných dávek je tak nezbytným předpokladem pro určení rozdílu, který poškozenému náleží. Při zjišťování průměrného výdělku je třeba vycházet ze zákoníku práce, a to z jeho ust. § 351 – 362. Průměrný výdělek se zjišťuje jako průměrný hrubý výdělek k prvnímu dni kalendářního měsíce následujícího po rozhodném období (zpravidla kalendářní čtvrtletí) z hrubé mzdy (platu) zúčtované zaměstnanci v předchozím rozhodném období a doby odpracované v tomto rozhodném období. Základní formou zjištěného

průměrného výdělku je průměrný hrubý hodinový výdělek. Průměrný hrubý hodinový výdělek se zjišťuje k prvnímu dni prvního měsíce následujícího rozhodného období (kalendářního čtvrtletí), tedy k 1. 1., 1. 4., 1. 7. a 1. 10., a to jako podíl hrubé mzdy nebo platu zúčtované zaměstnanci v předchozím rozhodném období v Kč (tedy ze mzdy nebo platu před provedením srážky ze mzdy nebo platu na daň z příjmu, úhradu pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění) a doby odpracované v předchozím rozhodném období (v hodinách). Dosažený hrubý výdělek se dělí počtem skutečně odpracovaných hodin. Zjištěný průměrný výdělek se používá po dobu celého tohoto rozhodného období (čtvrtletí, ve kterém byl zjištěn) až do zjištění dalšího průměrného výdělku k prvnímu dni následujícího rozhodného období. Stanovený průměrný výdělek v rozhodném období nelze v průběhu čtvrtletí, pro který je určen, měnit (např. při změně mzdy nebo platu nebo změně délky pracovní doby).

29. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, poškozená Zita D. se připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody spočívajícím v nároku na náhradu za ztrátu na výděleku po dobu trvání pracovní neschopnosti ve výši 54.840 Kč, a to za dobu trvání pracovní neschopnosti od 5. 4. 2019 – 8. 1. 2020. Okresní soud však dospěl k závěru, že je na místě přiznat poškozené tento nárok pouze za dobu 7 týdnů trvání pracovní neschopnosti, kterou znalec označil jako nezbytnou dobu léčby v souvislosti se zraněními, které jí obžalovaná svým jednáním způsobila. Následující léčbu připsal na vrub chronických obtíží poškozené, které napadení předcházely.
30. Byť se krajský soud ztotožnil s tímto postupem okresního soudu a rovněž měl za to, že v příčinné souvislosti s jednáním obžalované byla délka pracovní neschopnosti poškozené v trvání 7 týdnů, za kterou bylo možné přiznat náhradu ušlého výdělku, neztotožnil se s jeho postupem. Vzhledem k tomu, že okresní soud neměl k dispozici zprávu zaměstnavatele o průměrném hrubém hodinovém výděleku poškozené, ani o vyplacených nemocenských dávkách od příslušné okresní správy sociálního zabezpečení, spočítal si sám její průměrný výdělek i nemocenské dávky. Okresní soud v této souvislosti nesplnil svou poučovací povinnost vyplývající z § 46 trestního řádu ve vztahu k poškozené a tento nárok tak vypočítal na základě nepřesných údajů.
31. Krajský soud si proto uvedené zprávy vyžádal, provedl je u veřejného zasedání k důkazu a zjistil, že k datu konání veřejného zasedání již není možné o tomto nároku poškozené rozhodnout. Ze zprávy jejího bývalého zaměstnavatele, xxx, bylo zjištěno, že v souvislosti s jejím pracovním úrazem vyplatila Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group, insolvenčnímu správci poškozené, na účet konkurzní podstaty, částku 46.906 Kč. Vypočtená náhrada škody spočívající v náhradě ztráty na výděleku po dobu pracovní neschopnosti od 5. 4. 2019 do 21. 11. 2019 činila dle výpočtu pojišťovny 55.186 Kč, z níž byla odečtena daň ve výši 8.280 Kč. Nárok poškozené tímto zanikl a do jejích práv vstoupila uvedená pojišťovna, která je oprávněna tuto částku požadovat po obžalované (tzv. regresní nárok). Krajský soud tak odkázal poškozenou podle § 229 odst. 1 trestního řádu s celým jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
32. Pokud jde o nárok na náhradu nemajetkové újmy, poškozené bylo okresním soudem přiznáno bolestné ve výši 25.551 Kč, ošetrovné ve výši 5.460 Kč a nebyla jí přiznána tzv. další nemajetková újma, v rámci níž požadovala částku 70.000 Kč za vytrpěné duševní útrapy.
33. Krajský soud se po provedeném veřejném zasedání ztotožnil s přiznáním částky 25.551 Kč odpovídající bolestnému, další požadované částky považoval za nedůvodné.
34. Pokud jde o bolestné, postupoval okresní soud zákonným způsobem, neboť aplikoval § 2958 občanského zákoníku, kdy částku stanovenou znalcem ve výši 25.551 Kč za 77 bodů přezkoumal dle Metodiky Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví.

35. Pokud jde o ošetrovné, které okresní soud přiznal poškozené ve výši 5.460 Kč, krajský soud se s jeho postupem neztotožnil. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že tento nárok poškozená požadovala po obžalované v souvislosti se znaleckým posudkem MUDr. Aleše Kuči, který jej vypracoval za účelem objektivizace zranění poškozené. Znalec v něm, s ohledem na požadavek soudu, rovněž bodově ohodnotil utrpěná zranění poškozené a ze své iniciativy dále soudu navrhl, aby jí přiznal tzv. ošetrovné, a to v souladu s § 5 vyhlášky č. 505/2006 Sb., která je prováděcím předpisem k zákonu č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Tento návrh znalce považoval však krajský soud za irelevantní, neboť je na poškozené, aby své nároky tvrdila a jejich výši prokázala.
36. Podmínky nároku na příspěvek na péči stanoví zákon č. 108/2006 o sociálních službách. Podle § 7 cit. zákona se příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče uvedený v § 83 nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb podle § 85 odst. 1 nebo dětský domov⁵²), anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu^{7a}); nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu^{7b}) poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. Nárok na příspěvek nemá osoba mladší jednoho roku. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce. Podle § 13 odst. 1 vzniká nárok na příspěvek dnem splnění podmínek stanovených v § 7 a § 8. Nárok na výplatu příspěvku pak vzniká podle § 13 odst. 2 podáním žádosti o přiznání příspěvku, na který vznikl nárok podle odstavce 1, není-li řízení o jeho přiznání zahájeno z moci úřední. Příspěvek může být přiznán a vyplácen nejdříve od počátku kalendářního měsíce, ve kterém bylo zahájeno řízení o přiznání příspěvku; osobě, u které bylo provedeno sociální šetření v průběhu hospitalizace podle § 25 odst. 1 věty druhé, může být příspěvek přiznán nejdříve ode dne, kdy příslušné krajské pobočce Úřadu práce bylo doručeno oznámení a potvrzení podle § 21 odst. 1 písm. e). Nárok na výplatu zvýšení příspěvku podle § 12 odst. 1 vzniká nejdříve od počátku kalendářního čtvrtletí, ve kterém byla žádost o zvýšení příspěvku podána; tím není dotčeno ustanovení § 12 odst. 2.
37. Poškozená ve svém písemném podání doručeném okresnímu soudu dne 28. 5. 2020, kterým se připojila prostřednictvím zmocněnce k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody a s nárokem na náhradu nemajetkové újmy, netvrdila žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že by o uvedený příspěvek žádala a že by jí byl tento rozhodnutím krajské pobočky Úřadu práce přiznán a vyplácen a neuvedla to ani ve své výpovědi u hlavního líčení. Stejně tak nedoložila žádné důkazy osvědčující jeho přiznání a vyplacení. Ve shora cit. podání, pokud jde o tento příspěvek, pouze uvedla, že jej žádá s odkazem na znalecký posudek MUDr. Aleše Kuči. Za tohoto stavu věci tak nebylo možné částku 5.460 Kč poškozené přiznat.
38. Pokud jde o nárok poškozené ve výši 70.000 Kč, který požadovala z důvodu tzv. duševních útrap, krajský soud ani tento nepovažoval za důvodný. Nárok na nemajetkovou újmu v penězích poškozené osobě nevzniká bez dalšího, ale pouze v situacích, kdy rozsah a okolnosti vzniku nemajetkové újmy nepostačuje kompenzovat jinou formou s ohledem na ustanovení § 2956, § 2958 občanského zákoníku, jakož i související ustanovení § 81 občanského zákoníku (ochrana přirozených práv) a § 2951 odst. 2 a § 2957 občanského zákoníku. Možnost uplatnit nárok na náhradu nemajetkové újmy nelze vykládat tak, že každý poškozený v trestním řízení má nárok na takovou náhradu v penězích. Již samotné vynesení odsuzujícího rozsudku a uložení trestu nepochybně představuje formu kompenzace nemajetkové újmy, když společnost tímto způsobem jednání pachatele odsuzuje a poškozenému se dostává morální satisfakce, takže přiznání

nemajetkové újmy v penězích je na místě pouze v případě, kdy takové zadostiučinění nelze považovat za dostatečné.

39. V usnesení ze dne 28. 8. 2019, sp. zn. 11 Tdo 654/2019, Nejvyšší soud uvedl, že v rámci adhezního řízení je nutné vycházet z občanskoprávní úpravy a v případě řádně a včas uplatněného nároku poškozeného na náhradu nemajetkové újmy v penězích vzniklé mu v důsledku trestného činu (§ 43 odst. 1, 3 tr. ř.) je soud povinen nejprve zkoumat, zda poškozený utrpěl nemajetkovou újmu, která vznikla v důsledku trestného činu obviněného, vůči němuž byl tento nárok uplatněn, a v případě, že se o nemajetkovou újmu jedná, musí posuzovat, zda dosahuje takové intenzity, kdy se již nejeví postačujícím jen morální zadostiučinění, ale zda má poškozený nárok na její náhradu v penězích. Proto, aby mohlo být v adhezním řízení o nároku poškozeného na nemajetkovou újmu rozhodováno, se musí jednat o takový zásah, který je objektivně způsobilý vyvolat nemajetkovou újmu, a který spočívá v porušení nebo ohrožení osobnosti fyzické osoby v její fyzické integritě.
40. Za nemajetkovou újmu se považuje příkoří, které se projevuje jinde než na majetku (např. v osobní sféře). Nepřímo však může mít i majetkové důsledky. Podle druhu práv, do nichž bylo zasááno, může obecně jít o nemajetkovou újmu všeobecně osobnostní, spotřebitelskou, soutěžní, uměleckou, vědeckou atd., přičemž není ani vyloučen souběh více druhů nemajetkové újmy v různých sférách a právních vztazích. Vychází se zde z občanskoprávní úpravy zakotvené zejména v § 2894 odst. 2, § 2951 odst. 2 a z dalších ustanoveních občanského zákoníku. S ohledem na znění § 43 odst. 3 trestního řádu, že v adhezním řízení je možné navrhnout uložení povinnosti obviněnému nahradit nemajetkovou újmu jen v penězích, nepřichází nepeněžní reparace nemajetkové újmy v trestním řízení v úvahu.
41. Povinnost odčinit nemajetkovou újmu zakládá pravidlo podle § 2956 občanského zákoníku, který tím řeší situaci v souběhu práv z titulu ochrany osobnosti a z titulu náhrady škody. Podle citovaného ustanovení „vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.“ Na základě tohoto obecného ustanovení se tedy odškodní i duševní útrapy. Tento nárok, který představuje součást nemajetkové újmy, je ve vztahu k primární oběti zakotven též v ustanovení § 2958 občanského zákoníku, které je ustanovením o náhradě nemajetkové újmy při ublížení na zdraví. Podle tohoto ustanovení, věty před středníkem, při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy.
42. Ze vztahu mezi citovanými ustanoveními občanského zákoníku tedy vyplývá, že zatímco obecné ustanovení § 2956 občanského zákoníku dopadá na duševní útrapy, které nejsou spojeny se zásahem do života a zdraví, ustanovení § 2958 a § 2959 občanského zákoníku se týká právě takových případů. Současná teorie občanského práva vymezuje duševní útrapy jako vnitřní mučivé pocity, které mohou, ale nemusejí mít přímou vazbu na tělesná zranění (prožívaná trýzeň, strach a utrpení, negativně vnímaný stres, smutek a zármutek, úlek, znepokojení, pocit ponížení apod.). Pokud tedy duševní útrapy mají svůj původ v poškození zdraví (v prostém či ve zvlášť závažném) nebo ve ztrátě života, odčiní se v rámci nároku na náhradu další nemajetkové újmy podle § 2958 obč. zák., resp. podle § 2959 obč. zák., a to podle toho, zda se jedná o primární nebo sekundární oběť. [srov. přiměřeně HULMÁK, M. a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055-3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014 s. 1701].
43. Krajský soud v případě poškozené dospěl k závěru, že nemajetková újma nedosáhla takové intenzity, aby měla poškozená nárok na její náhradu v penězích, neboť je postačující morální zadostiučinění.

44. Z lékařské zprávy na č.l. 126 vyplývá, že byla poškozená na doporučení své obvodní lékařky hospitalizovaná v době od 30. 4. 2019 do 17. 5. 2019 v Psychiatrické nemocnici v Kroměříži. Při přijetí byla emočně labilní a plačtivá, bez hlubší deprese, lékaři dospěli k závěru, že u ní nejsou naplněna kritéria pro posttraumatickou stresovou poruchu. Po podání léků v nízkých dávkách se cítila lépe, byla v dobré náladě, což bylo ověřeno i krátkou dovolenkou. Její stav lékaři diagnostikovali jako reakci na těžký stres a poruchy přizpůsobení se. Ze zprávy dále vyplývá, že poškozená trpí syndromem závislosti na alkoholu, pro který byla 2x v protialkoholní léčbě s tím, že nedodrжуje plnou abstinenci. Ze znaleckého posudku znalce MUDr. Aleše Kuči vyplývá, že je poškozená emočně labilní žena s pokročilými chronickými degenerativními změnami krční a bederní páteře, tedy se zvláštním tělesným stavem, který předcházela vzniku zranění. Neuroložka jí navrhla operační výkon na krční páteři, který by mohl potíže vyřešit, poškozená však operaci odmítla, nechodí na zvané kontroly, přichází pouze akutně po úrazech a nespolupracuje. Ze zprávy neuroložky MUDr. Ž. ze dne 16. 4. 2019 se podávají stejné informace, které uvedl znalec ve znaleckém posudku a dále z ní vyplývá, že poškozená byla sražena dne 11. 12. 2018 jako cyklistka autem, kdy udávala poruchu vědomí a bolesti páteře, nikde však nebyla dosud vyšetřena. Dne 17. 3. 2016 byla v Brně na operaci páteře, nedodala poslední chirurgický nále, na kontrolu se nedostavila. Lékařka závěrem uvedla, že nebude – li chodit na pravidelné kontroly, nebude ji dále objednávat.
45. Z právě uvedeného vyplývá, že poškozená byla emočně labilní již před napadením obžalovanou. Přestože jí byl diagnostikován syndrom závislosti na alkoholu, v jehož důsledku opakovaně podstoupila protialkoholní léčbu, nedodrжуje abstinenci. Ze zprávy neuroložky pak vyplývá, že poškozená nepečuje o své zdraví a s lékaři nespolupracuje. Je zcela zřejmé, že dopad na její psychiku musí mít rovněž jak chronické neurologické zdravotní potíže způsobující omezenou hybnost a bolesti, tak nehoda, při níž byla 4 měsíce před napadením sražena při jízdě na kole autem.
46. Byť je zřejmé, že jakékoli napadení vyvolá v člověku stres a následnou obavu, v případě poškozené se mohla na jejím psychickém stavu do značné míry spolupodílet znalcem verifikovaná emoční labilita způsobená již dříve jinými faktory, než jen napadením obžalované, která pak mohla vést k intenzivnějšímu prožívání dané události, než by bylo běžně obvyklé a hospitalizaci poškozené na psychiatrii.
47. Pokud jde pak o samotný skutkový stav, bylo prokázáno, že obžalovaná poškozenou napadla poté, co do ní tato po předchozí slovní rozepři strčila vozíkem se svými pracovními pomůckami. Jak vyplynulo ze znaleckého posudku a lékařských zpráv obžalované, tato jednala při napadení ve stavu zmenšené přičetnosti, kdy v důsledku své duševní poruchy, kterou si nepřivodila ani z nedbalosti vlivem návykové látky, byly její ovládací schopnosti podstatně sníženy. Jak bylo uvedeno již shora, obžalovaná trpí farmakorezistentní epilepsií a organickým psychosyndromem, který se projevuje sklonem k impulzivité až k výbuchům hněvu a zuřivosti, nízkou frustrační tolerancí s pohotovostí k agresi při sebemenším důvodu. Rozepře s poškozenou a její následné strčení vozíkem v ní tak vyvolaly vztek, který neovládla. Obžalovaná je v důsledku svého zdravotního omezení v invalidním důchodu III. stupně a je trvale nezaměstnatelná i na chráněných pozicích. Je nemajetná, vedena na úřadu práce a z aktuální lékařské zprávy vyplynulo, že mívá několikrát do týdne epileptické záchvaty v důsledku vysoké emoční zátěže a existenciálních rizik.
48. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tak dospěl krajský soud k závěru, že v daném případě nejsou splněny podmínky pro přiznání částky 70.000 Kč, kdy kromě jiného přihlédl rovněž k zásadě proporcionality, již má být zabráněno nežádoucím a nepřiměřeným tvrdostem ve vztahu ke škůdci.
49. Rozsudek okresního soudu pak zůstal nezměněn ve výroku o náhradě škody vysloveném podle § 228 odst. 1 trestního řádu ve vztahu k poškozené Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra ČR,

neboť byl shledán správným a zákonným. Nárok pojišťovny ve výši 24.651 Kč, odpovídající vynaloženým nákladům na léčbu poškozené, byl provedeným dokazováním v plné výši prokázán a vznikl v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním obžalované.

50. Krajský soud tak po projednání věci ve veřejném zasedání rozhodl způsobem vyplývajícím shora z výroku rozsudku.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Príslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 18. března 2021

JUDr. Michal Jelínek v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Zuzana Vladyková v. r.